

ד"ר חיים גמזון ודאי יודעו כי כותלי המוזיאון שהוא מנהל, אבל זה אירע בין אביב. היה זה בעת שנערכה שם תערוכת פסליו של הפסל יגאל תומרקין: פסלי מתכת המורכבים מגרוטאות של כלי-נשק חלודים וישנים.

בין הצופים שהסתובבו באולמות המוזיאון וסקרו את הפסלים, היתה גם צעירה בעלת

דלתות

המוזיאון

נסגרו

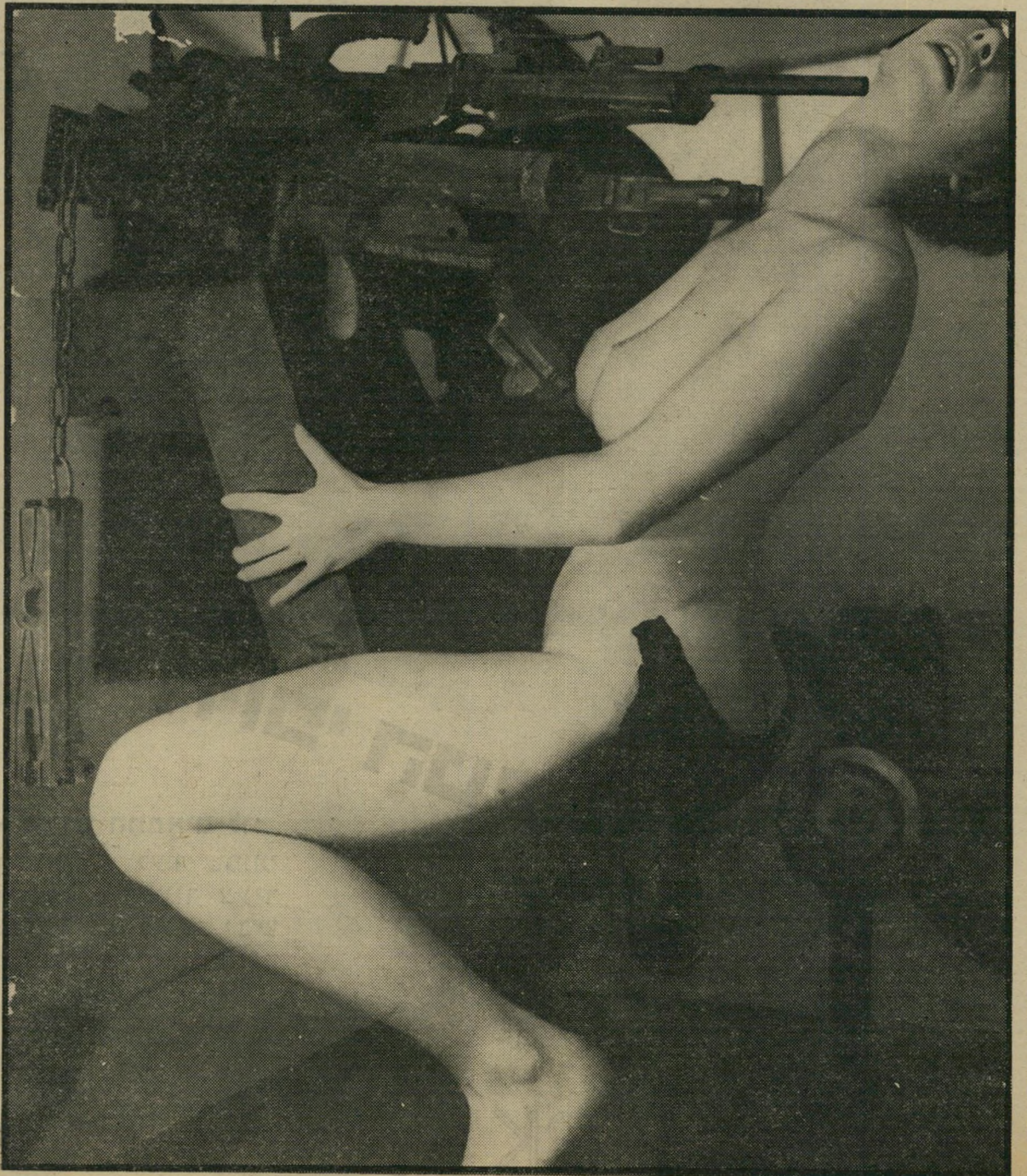
שיער קצוץ קצר, שלא יכלה להסתיר את התרשמותה העמוקה מן הפסלים. לא רק ה' חידוש שבפסל המורכב מקנים של רובים ומיקלעים, או הסמליות הפציפיסטית שבסמליים אלה, הם שהרשימו אותה. "אלה ממש סמלים פאליים!" אמרה לידידיה.

מישהו העלה את הרעיון שבצירוף גוף עירום של אשה, תשתנה המשמעות של ה' פסלים. הנערה הסכימה עם רעיון זה. "את מוכנה להצטלם בעירום עם הפסלים?" נזרקה

לוחמת השלום - מול רועי המקלעים

לעברה השאלה. השואל לא העלה לרגע על דעתו שתשובתה של הנערה תהיה חיובית. אבל היא הפתיעה אותו. הנערה לא היססה פעמיים. "בטח!" היא השיבה.

השעה היתה שעת צהריים. אולמי המוזיאון אוני עמדו להיסגר להפסקת-צהריים בפני קהל המבקרים. כשיצאו האחרונים שבהם, והסדרן נעל את הדלתות. נשארו עדיין כמה אנשים בפנים. ביניהם היתה גם אותה נערה. היא הסירה מעליה את בגדיה ורכבה על

והמשוררת

הצטלמה

בעירום

אחד הפסלים, כשקני המיקלעים ננעצים ב' גופה, ועל פניה מתפשטת הבעה אירונית. שעה ארוכה רכבה הבחורה בעירום על הפסלים, כשהיא משנה מדי פעם את תנועתה, והצלם אינו מפסיק לצלמה. כך נולדה במחתרת יצירת אמנות חדשה: שילוב של פסל מתכת קר וגוף עירום של נערה, שהעניק מימדים חדשים ליצירות הפיסוליות.

והנערה, שהצמידה את גופה החשוף אל פסלי הנשק, לא היתה אלא המשוררת הישראלית דינה הכט, אותה ישראלית שזועזעה לפני שבועיים את הארץ, כאשר נשאה נאום השמחה נגד ישראל באסיפת אלי-פתח בכיכר טרפלגר בלונדון (העולם הזה 1655).

לא לה שהכירו את דינה כנערה המתביישת בגופה, הסובלת מתסביכי נחיתות בגלל עור רה הלבן וחזה השופע, והלובשת תמיד מכי נסיים, חולצות ללא מחשוף וכפפות, כדי להסתיר את גופה, נראה מיבצע התפשטות ספונטאני זה מפתיע. הם לא ידעו שאכסה"י ביציגוים והתכסות הם בעצם שני קצוות של אותו מקל — חוסר התייחסות טבעית לגוף. היה זה אופייני לדינה, הצעירה הירושל' מית, שכליך רצתה להדהים את מכריה ב' התנהגותה, בשיריה, בדיבורה ובהתפרצויות הדחפים שלה, שלא היו כפופות לשום מע' צורים.

נוכח מה שעשתה דינה הכט באסיפת אלי-פתח בלונדון, נראו הדברים כיום מובנים יותר: להתערטלות הנפשית בלונדון קדמה התערטלות פיזית במוזיאון תל-אביב.